

OZVĚNY

OBČASNÍK SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V RUŽĎCE

Bůh, který řekl „ze tmy ať zazáří světlo“, osvitil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově. Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás.

2.Korintským 4,6-7

Když Pavel psal svůj dopis do Korintu, zřejmě chtěl tím přirovnáním křesťanů k hliněným nádobám trochu zchladit některé namyšlené lidi ve sboru. Mysleli si, že je víra dělá něčím lepším. Že jsou z nich najednou dokonalí lidé. Měli snad také za to, že hřích už se jich netýká. Že překonali „pozemské“ starosti a teď se mají soustředit na hledání duchovních věcí. Zkrátka, že už nejsou jen jako obyčejný hliněný hrnek, ale spíš pěknou glazurou ozdobený porcelán. Dokonce i samotným apoštolem Pavlem trochu opovrhovali - nezdál se jim dostatečně nóbl (živil se šitím stanů), neuměl moc dobře mluvit, stále byl jednou nohou v kriminálu - a pořád zdůrazňoval, že následovat Krista znamená spíš snášet posměch a kříž, znamená to sloužit. To se jim moc nelíbilo. To není až tak moc „duchovní“ a člověk si při tom občas zašpiní ruce („otluče si glazuru“).

Pavel tím přirovnáním říká: na nic si nehrajte! Evangelium, které od Krista máme (jako ten poklad) a které předáváme, neříká nic o tom, že by se člověk křesťan musel stát nějakým supermanem, a to ani tím duchovním. Nějakým náboženským krasavcem, sympatickým řečníkem či úspěšným člověkem. Vůbec ne stále není ničím víc, než obyčejnou hliněnou nádobou. Hliněnou nádobou se všim, co k tomu patří.

To je třeba její obyčejnost. Hliněná nádoba je ke každodennímu používání, ne na to, aby se vystavila do vitríny a čekala na obdiv návštěvníků, nebo aby se z ní pilo pouze nedělní kávičko v salonku pro hosty. Víra je tu pro život a ten se neodehrává ve sterilním prostředí, kde se člověk nemůže o nic ušpinit. Bude-li se totiž víra používat tak často jako obyčejný hliněný hrnek, tak si asi čas od času ušpiníme sváteční oblek a někdy třeba i duši. Jenže když se má navařit dost polévky na každý den, když se pomoci někomu v nesnázích, tak to asi jinak ani nepůjde.

Hliněná nádoba také neláká a nepřitahuje svým vzhledem. Někdy spíš odpuzuje. Jenže nejde přece o obal. Jde o to, co se skrývá uvnitř. Co se v nádobě třeba navaří. Jestli se to dá jíst a jestli toho je dost. Jestli se někdo otfňuje nad tím jíst z obyčejného hrnku, tak má smůlu - třeba přijde o pochoutku. Evangelium se totiž servíruje pouze v obyčejných hliněných nádobách. Aby o to víc vyniklo to výborné a vzácné, co je uvnitř, co předáváme - totiž poselství o Boží lásce, která nehledí na naši vnější fasádu, ale dívá se dovnitř, do srdce. Stojí o nás, i když ani tam nenalezne zrovna uklizeno. Zkrátka bere nás i s tou naší hliněností.

Pavel mluvil k těm, kdo si o sobě pyšně mysleli, že jsou něco lepšího. Myslím, že to přirovnání se dá vidět i z druhé strany - často člověk přemýšlí nad tím, čím že to vlastně jako křesťané jsme výjimeční? Je to dost smutné přemýšlení. Nad druhými i nad sebou. Vůbec se nedá říct, že bychom byli lepší, než druzí. Že bychom se lépe chovali, méně rozváděli, více pomáhali a méně se hádali. Není se zkrátka čím chlubit. Jenže i tady máme slyšet a vědět, že se s tím počítá. Jsme hliněné nádoby. Nejde nakonec o naši dokonalost či nedokonalost. Jde o to, co neseme. K čemu (či spíše komu) ukazujeme. Co předáváme a co nás zároveň drží. Co nám dává občas sílu překonat tu svou "hliněnost".

To má zazářit jako poklad. Na pozadí naší hliněnosti o to víc vynikne, co je skutečně důležité. Právě ta nesmírná Boží moc, která nás přes všechna naše zklamání, neúspěchy a životní propadávky stále znovu pozvedá a žene dál. Která nám dává sílu žít s tou naší hliněností. To znamená především odpouštět: druhým i sobě. Nezakládat si na sobě a neohrnovat nos nad druhými. Držet se Krista jako toho nejvzácnějšího, co máme. V něm hledat inspiraci a pomoc k dobrému životu. Jedině dobře, když nám (i jiným) k tomu naše nedokonalost otevře oči.

Martin Fěr

není těžké...

není těžké vyznat lásku, těžší je milovat
není těžké zplodit dítě, těžší je o dítě se postarat
není těžké se oženit, těžší je být ženatý
není těžké vdát se, těžší je být vdanou
není těžké dát slovo, těžší je slovo dodržet
není těžké nadchnout, těžší je nadšení udržet
není těžké hrát, těžší je přijmout prohru
není těžké se stát knězem, těžší je žít jako kněz
není těžké chodit do školy, těžší je učit se
není těžké upadnout, těžší je vstát
není těžké zabloudit, těžší je najít cestu zpátky
není těžké dojít do hospody, těžší je vrátit se domů
není těžké vsadit, těžší je vyhrát
není těžké provinít se, těžší je přiznat si to
není těžké plánovat, těžší je realizovat
není těžké být ukřivděný, těžší je odpustit
není těžké začít, těžší je dokončit
není těžké...

Z knihy "O radostech lidské duše" od Maxe Kašparu

Setkání u pomníčku

Neděle 5.června 2005 ve 14.30 - u pomníčku v Ružďce - Holešově

Srdlečně zveme k tradičnímu sejití, při kterém si připomínáme předtolaranční události v našem kraji

Na téma:

"...a odpusť nám naše viny, jakož i my odpustíme našim viníkům"

promluví Mgr. Pavel Smetana
emeritní synodní senior ŐCE

(po přednášce bude příležitost k otázkám a k rozhovoru)

Zároveň zveme k bohoslužbám (s Večeří Páně) od 10 hodin v evangelickém kostele v Ružďce (káže Pavel Smetana) a poté ke společnému obědu a posezení ve sborovém domě.

Pozvánka na koncert

V sobotu 4.června
v 18 hodin
V evangelickém kostele v Ružďce

Varhany, trubka, kytara, fletna, zpěv.
Vystoupí studenti církevní konzervatoře v Kroměříži

Zazní skladby G.Frescobaldiho, A.Stamice, G.Giordaniho,
P.Eadena, C. Franca, C.Debussyho, J.S.Bacha a dalších

Vstupné dobrovolné - bude věnováno na rekonstrukci
kostelních varhan

Červen 2005

rozhovor s Maríí Horákovou

*vdovou po faráři Jaroslavu Horákově
(v Růžďce působili v letech 1943-1950)*

Odkud jste přišli do Růžďky?

Manžel byl nejprve seniorátním vikářem Brněnského seniorátu a pak nastoupil do Javorníka a Velké nad Veličkou. Odtud jsme odešli do Růžďky. Zde jsme byli od května roku 1943 do srpna roku 1950. Tedy více jak sedm let.

Do Růžďky jste přišli za války, jaká zde byla situace?

Nepamatuji se, že bychom zde válku prožívali nějak zle. I když stalo se, že v okolí pochytili a pověsili partyzány. A pak i konec války a příchod Rudé armády jsme přežili vcelku pokojně.

Pamatují se, že veliký růžďecký kostel býval plný, opravdu plný. Byl to dobrý sbor. Kromě dopoledních bohoslužeb v kostele byly ještě odpolední v domku vedle kostela. To byl buď nešpor nebo přednáška, které si Jarka chystal. Bohoslužby bývaly také po Pasekách.

A jaká byla situace po válce?

Jarku vzali hned v pětačtyřicátém roce na vojnu. Sloužil v Brně. A měl to štěstí, že jej velitel vždycky v sobotu odpoledne pustil, aby směl jet do Růžďky, kázat a v neděli večer zase musel jet zpátky a vrátit se.

Nejhůř to nesla naše Danielka, protože Jarku ostříhali na vojně dohola. A pak když se v neděli postavil a začal mluvit a kázat, Daniela si honem stoupla až na lavici, až nahoru: „Tatiček, kde je?“ Nepoznala ho, protože měl změněnou vizáž - ale jen po hlasu věděla, že tam je.

Taky se scházela mládež, kolem třiceti, pětácti lidí. A hodně jsme byli ve styku se sousedními faráři a sbory.

Za komunistů jsme si pak už museli dávat veliký pozor. Nakonec kvůli tomu musel manžel stejně odejít. Já jsem ale mohla učit dál.

Jaké máte vzpomínky na školu v Růžďce?

S dětmi to byl krásný život. V Růžďce byla osmítřídky. První třída byla zvlášť, tu měl vždycky ředitel Klvaňa. Pak byla druhá a čtvrtá třída dohromady, třetí a pátá a nakonec společně šestá až osmá jako jedna třída. Byli jsme tam čtyři učitelé.

S dětmi jsme nacvičovali divadelní hru podle Karafiátových Broučků. *(Ve chvíli z knihovny s. Horáková vytahuje staříček, pečlivě zabalenou brožurku divadelní úpravy Broučků, vydanou v roce 1942 v Plzni.)* Mermomoci jsem chtěla naši malou Danielku obsadit do role broučka, abychom mohli přes jeviště natáhnout špagát, že bychom ji po něm tahali a ona by jako létala. Ale to mi nedovolili. I tak nás ale pozvali na několik dalších míst, do čtyř dalších vesnic. Děti to tak nadšeně hrály.

Se čtvrtou a pátou třídou jsme byli v roce 1947 na osm dní v Praze. S tak malými dětmi se mohlo jezdit jenom na jeden den, takže nám to musel povolit inspektor. Jenže on když viděl, jak máme všechno zařízené, jak máme objednané ubytování, tak povolil. Pan farář Vejnar nám například obstaral volné jízdenky po celé Praze. Byli jsme na hvězdárně, na Pražském hradě. Bylo to v květnu, kolem osmého, takže jsme viděli slavnostně osvětlenou Prahu.

Děti jsme živil tak, že Jarka - manžel, šel ráno kupovat housky a mléko, a pak jsme se najedli, všichni stejně. Obědy a večere jsme si zařídili v Českém srdci, tam nám je dávali zadarmo. Děti stála celá ta cesta 100,- korun.

Manžel chodil všude první, štrůdl děcek, na konci maminka a já jsem jen chodila okolo a počítala: „Dva, čtyři, šest ...“ Jestli jsme někoho někde nenechali. Bylo s námi asi čtyřicet dětí. Myslím, že se jim to moc líbilo. Někteří z těchto dětí vůbec poprvé jeli vlakem - a hned až do Prahy!

Když jsme byli na Pražském hradě, tak jsme moc stáli o to vidět pana prezidenta Beneše.

Děti s batůžky jsem postavila na Hradě na nádvoří před budovu, kde byly pracovní, a já jsem šla drze nahoru do kanceláře a řekla jsem tam tomu úředníkovi: „Podívejte se, my bychom potřebovali vidět pana prezidenta.“ A on se na mě díval, jestli jsem nespadla z višně. Tak jsem mu ukázala děti, jak tam stojí a povídám: „Oni čekají, že to pro ně bude vrcholný zážitek na celý život.“ A on se tak vážně díval z toho okna a říkal: „To já vám nemůžu říct, jaký má pan prezident program.“ A při tom mi pořád strkal něco před oči. A na tom papíře stálo: 10.30 Rudolfinum.

Tak jsem řekla: „Děkuji moc pěkně,“ a mazala jsem k dětem: „Nebojte se, pana prezidenta uvidíme.“ A šli jsme si stoupnout před Rudolfinum. Tam zase přišel strážce pořádku a povídá: „Zde nemůžete být.“ Tak jsem mu to vysvětlovala, jak nás sem z Hradu poslali, že nám to vyrazili, že přijede pan prezident. Snad nás nevyžene. A on povídá: „Dobře, já vás postavím tak, že všechno uvidíte.“

My jsme před tím Rudolfinem stáli, měla tam proběhnout poslední schůze parlamentu. A my jsme viděli všechny ty politiky, poslance, Jana Masaryka, taky Gottwalda a Zápotockého. A samozřejmě pana prezidenta Beneše. Všichni šli nahoru. Pak jsme čekali ještě až půjdou zpátky. A opravdu pak šel z těch schůdků dolů s paní Hanou, sedl si do toho auta a děcka pusou otevřenou a chtěli mávat. A paní Hana, ona byla taková laskavá, se v tom autě nahнула dopředu a tak jim pokynula.

Potom v novinách druhý den stálo, že děti přišly uvítat svého prezidenta a jeho paní. A to jsme byli my.

Také si vzpomínám na jednu návštěvu inspektora ve škole. Daniela seděla v první lavici s dětmi. A na katedře byl prádelní koš a v něm malý Petřík. A inspektor přišel, nechal mě učit a: „Ťuťuťu,“ hrál si s Petříkem.

Vzpomínáte si na nějaké lidi z Růžďky?

Kurátorem byl br. Hurta. Vybavují se mi podle jména Vaňkovi, Malých - ti měli tolik dětí a vyráběli na dřevě vypalované biblické verše s lidovými motivy okolo, Ostřanští. Jinak mi jména dost vypadla. Mám ty lidi před očima, ale omlouvám se, jména si nevzpomenu. Vedle fary ještě bydleli ve vile Odstrčilovi. Jeden ze synů byl také farářem. Měli tři služby. Jedna se starala o paní Odstrčilovou, ona moc nemohla. Druhá o jídlo, pole, dobytek. A

třetí o prádlo a úklid.

Jak se skončilo Vaše působení v Růžďce?

Byli jsme donuceni odejít. Jednomu komunistovi uměla maminka a on, že bude pohřeb s muzikou. Staršovstvo v Růžďce ale usneslo, že je absolutně vyloučená věc, aby při evangelickém pohřbu hrála muzika. Manžel to chtěl dodržovat. Takže to odmítl s tím, že staršovstvo to nepovolí. A soudruh, že si na něj bude stěžovat na kraji. Nakonec pohřeb byl s muzikou, ale odejít jsme museli nakonec tak jako tak. Komunisti se snažili manžela dostat pryč. Pozvali si ho na Vsetín a „domluvili“ mu, takže se honem manžel staral, kam bychom mohli jít. A nabídli mu místo ve Šluknově, což je na druhé straně republiky.

Jak to ve Šluknově vypadalo?

Třeba s bohoslužbami to vypadalo tak, že já když jsem přišla dolů do shromáždění, tak tam třeba byl jen jeden člověk nebo dva lidi. Honem jsem oběhla ty nejbližší a říkám: „Prosím vás, pojďte do kostela. Vždyť manžel tam na vás čeká.“ Obíhala jsem každou neděli lidi, aby vůbec přišli. To bylo hodně zlé. Poválečné pohraničí na začátku padesátých let. Tam jsme byli rádi, že vůbec žijeme.

Po jedenácti měsících jsme museli odtamtud stejně odejít. Byla tam špatná voda a náš syn, Petřík, byl neustále nemocný. Jedna paní doktora nám řekla: „Bud' to ztratíte syna a nebo se odstěhujete. Tady ale nemůžete být.“

Tak jsem jela do Prahy. A zase jsem to provedla drze. Namísto na Synodní radu jsem šla rovnou na ministerstvo. Natrefila jsem tam na takovou šikovnou paní, které jsem všechno řekla, jak to s námi vypadá, že bychom se potřebovali ze Šluknova odstěhovat bez nějaké větší pozornosti a bez řečí. Slíbila mi, že ať se budeme hlásit kam chceme, že se postará a zařídí, abychom dostali souhlas.

Pak jsem šla honem na Synodní radu, kde když jsem jim řekla, co jsem provedla, tak synodní senior spráskl ruce. Já si myslela, že se zblázní. A tak jsme si našli Hustopeče u Brna. Všichni Jarku varovali. Říkali: „Je to rodiště!“ Ale manžel musel být tak strašně hodné dítě, že mu to u Hustopečských prošlo. A tam jsme žili společně 46 let, než manžel zemřel, a já pak ještě osm let sama.

Kde žijete teď?

V rodině své vnučky a jejího manžela v Třebíči.

Trošku osobnější otázka: Máte nějaký oblíbený biblický text?

Konfirmační verš: „Tak světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“ (Mt 5,16)

Jak se s odstupem tolika let ohlížíte na své působení v Růžďce?

Už jsem říkala, byl to dobrý sbor. Lidé na nás byli laskaví. Opravdu si nevzpomenu na něco nedobrého. Byla to pro nás oáza laskavosti. Je to už moc roků, přesto vám, kdo si na nás vzpomenete posílám pozdrav. Díky za všechno dobré.

Ptali se Martin Fěr, Aleš a Alena Mostečtí

Stručně...

- v neděli 12. června bude při bohoslužbách pokřtěn Martin Mikoláš, syn Martina a Jany Mikolášových
- proběhla brigáda na úklid kostela - od neděle 5. června se budou bohoslužby konat opět v něm
- 3. července budou bohoslužby s konfirmační slavností, konfirmovanými budou Jana Dančáková, Zuzana Hlaváčová a Kateřina Výmolová
- o prázdninách se kromě dětského tábora chystá ještě sjíždění řeky Moravy (mládež). Sborová rekreace byla pro malý zájem zrušena. Je možno ale připojit se k obdobnému prázdninovému pobytu seniorátnímu (pořádaný odbor pro děti od 21. do 27. srpna v Huslenkách - Kýchové) - doporučujeme
- staršovstvo na své schůzi 31. května mimo jiné rozhodlo o tom, že se již letos pustíme do rekonstrukce kostelních varhan, protože za tímto účelem se již shromáždilo cca 150tisíc korun (z potřebných 209tis.). Věříme, že se zbylých 59tisíc podaří ještě letos shromáždit. Všem dárcům děkujeme (jednotliví dárci dali 85tis., obec Bystřička 40tis., obec Růžďka 25tis.)
- dále staršovstvo jednalo o praxi křtů (dětí) v našem sboru. Předpokládá se obvyklá předkřestní příprava rodičů obvyklá v našem seniorátu (6 rozhovorů s farářem nad základními tématy křesťanské víry). Termín křtu určí staršovstvo. Dále se shodlo na tom, že u těch, kdo žádají o křest "bychom byli rádi a očekáváme, že se budou účastnit sborového života, to jest předně nedělních bohoslužeb." V jednotlivých individuálních případech nechává s ohledem na pastýřský přístup farářovi volnost v jednání se zájemci o křest
- začala nová volejbalová sezóna. Hrajeme zpravidla v neděli od 14hodin na školním hřišti v Růžďce (v případě velkých veder později). Termín určen v ohláškách, SMSkou či na faře. Zájemce zveme, neprofesionály nevymějme.
- sborové internetové stránky k dnešnímu dni navštívilo 4600 návštěvníků

MACOCHA

sborový výlet

Poznávali jsme moravský kras a brněnskou přehradu

Účastníci sborového zájezdu v celkové počtu 38 osob se vydali 7.5.2005 v 5 hodin ráno autobusem směr Brno a dál přes Blansko do Moravského krasu. Zdatný a schopný řidič z ČSAD Valašské Meziříčí ve spolupráci s farářem Martinem Fěrem nás bezpečně dopravili na stanoviště u hotelu Skalní mlýn. Bylo to ještě za svěžího rána (po7.hod.), ale teplota kolem 7° C nás probrala z cestovní dřímoty a tak jsme se brzy vydali vsříc novým zážitkům.

Moravský kras je nejvýznamnější krasovou oblastí České republiky. Vápence tu mají stáří 350-380 milionů let a táhnou se severně od Brna v pruhu širokém 3-6km a dlouhém až 25km.

Naším cílem byly punkevní jeskyně a propast Macocha vzdálené od Skalního mlýna asi 2km. Většina účastníků absolvovala tuto cestu pěšky. Klíkatá cestička tam vede hlubokým romantickým údolím, jímž protéká známá ponorná říčka Punkva. Méně zdatní a lenivější účastníci (spolu s dětmi) využili možnosti svést se zajímavým „ekovláčkem“, který zde pravidelně jezdí.

Prohlídka jeskyní skýtá nešední zážitek. Vidíme spoustu vzácných krápníků a sloupů i jiných krasových útvarů a sledujeme zrcadlení jeskyních jezírek. Příjemná nápaditá průvodkyně se snažila povzbudit i naši představivost, když některé útvary označovala z Romea a julii, Turka, velblouda, panenku apod.

Punkevní jeskyně jsou propojeny se dnem propasti Macocha, k níž se váže pověst o zlé maceše a nebohém sirotkovi, který byl do propasti shozen. Zachytil se údajně za stonky rostoucí na skalnaté stěně a tak byl zachráněn, (nepodařilo se nám však určit, který stoněk to mohl být.)

Součástí prohlídky těchto jeskyní je i půlkilometrová plavba na lodičkách v podzemí po říčce Punkvě až k jejímu vývěru do pustého žlebu. Vtipní průvodci a kapitáni lodí v jedné osobě se snažili nahánět hrůzu svými drsnými poznámkami o nebezpečné hloubce vody, o malé naději na návrat apod.

Když jsme opustili punkevní jeskyně, využili jsme možnosti vyjet nedalekou kabinkovou lanovkou na horní okraj propasti. Rozhled shůry do tohoto 138 metrů hlubokého krasového propadu zatají dech malým velkým.

Naše další cesta směřovala jihomoravské metropoli Brnu, kde jsme měli na 14. hodinu zajištěnou výletní loď na přehradě. Vzhledem k dostatečné časové rezervě a na doporučení známé cestovatelky Lenky Vidašičové (a za jejího vedení) vedla naše cesta nejprve do obce Rudice. Tam nás čekalo milé překvapení: Větrný mlýn a svérázný průvodce-vypravěč, který si nechal říkat „děda-Eda“. Jako bývalý jeskyňář, který procestoval při průzkumu okolních krasových útvarů, nám podrobně a humorně popsal jeskynní systém v okolí Rudice. Tyto jeskyně nejsou ještě zpřístupněny, jejich výzkum pokračuje. Zvláštností je tzv. „rudické propadání“ - podzemní vodopády a ponory Jedovnického potoka vyvěrajícího až někde u Adamova. Zvláštností jsou i „rudické geody“-balvány s

duťtinou a křemennými krystaly uvnitř. V okolí se nacházela i sídliště pravěkých lovců. Z podzemních jeskynních dutin čerpá obec vodu i do obecního vodovodu. V této souvislosti zaujaly zvláště mužskou část výpravy dědovy rady, že pro zachování zdraví není dobré pít mnoho vody, aby se nezanášely trubky. Rozhodně zdravější je prý něco vařeného...

Větrný mlýn v Rudicích byl v

provozu asi do r.1920. Je doposud velmi zachovalý a slouží teď převážně jako hornické a jeskyňářské muzeum. Ale historka, kterou Děda-Eda vyprávěl pochází z dob provozu: Některá babička i uvázal kozu k větrné lopatě, která sahala až kousek nad zem. Najednou nečekaně zdulel silný vítr, lopaty se pohnuly a vytáhly nebohou kozu do výšky. Než sehnali mlynáře, kozičky už nebylo pomoci.

V okolí Rudice se už od pravěku těžil železná ruda a ve vitrínách j popsána a znázorněna její těžba i zpracování už od prvních primitivních počátků. Při průzkumu podzemí mnoho jeskyňářů zahynulo a jejich památce jsou věnovány fotografické, textové i geologické exponáty.

Slunné odpoledne mezi 2. a 3. hodinou patřilo „brněnskému moři“. Výletní loď nás přivítala jako své staré známé a hned se s námi vydala na širokou vodní hladinu. Při pohledu z dálky se hráz jeví menší než na Bystřičce a budí dojem že voda musí skončit za prvním zákrutem. Ale omyl-hladina se táhne několik kilometrů až pod hrad Veveří. Tam doplula také naše loď a vracela se pak kolem druhého břehu do přístaviště. Cesta trvala celou hodinu a my jsme se mohli po celou dobu kochat příjemnou klidnou plavbou, sluníčkem a svěží jarní zelení. A přítom na obou březích pozorovat soustředěně snažení pilných rybářů.

Karel Bartoň

Konfirmandi

PRAHA 2005

Konfirmandé předminulého roku (HF, JS, TK, HB) a současné konfirmandky (Jana Dančáková, Zuzka Hlaváčová a Katka Výmolová) se spolu s různědekým farářem MF a členkou staršovstva JŠ vydali na výlet do Prahy (prý to pan farář plánoval jako pracovní-studiijní soustředění :-)) V pátek 20.května kolem deváté večer jsme dojeli do Prahy a ubytovali se ve Střešovicích na faře. Pan farář Pavel Pokorný nás radostně přivítal. Ještě ten večer jsme vyrazili na Křížkovu fontánu (různobarevné vodotrysky...), která za zvuků hudby z filmu Pearl Harbor předvedla své umění. Bylo to úžasné, pan Křížík byl fakt genius... Po prvním okouzujícím zážitku jsme dorazili na faru a šli na kutě (cca v 1:30). Čekal nás náročný den. Až na noční chrápání nejménovaných jsme celou noc prospali v klidu :-))

V sobotu ráno jsme posilnění buchtami, dobrým káfičkem a voňavým čajem, vydali na celodenní procházení a poznávání našeho malebného (hlavního) města Prahy. Prošli jsme její hlavní památky (Vyšehrad, Pražský hrad, Chrám svatého Víta, Betlémskou kapli, kostel Martina ve zdi, Staroměstské náměstí a spoustu dalších míst). Večer jsme se hladoví a vyčerpaní doplnili na náš přechodný domov a udělali si kotel špaget. Všem velmi šmakovalo. Po karbaničení a jiných hrách jsme se vysílení nasoukali do spacáků. Ráno jsme museli naši místnůstku vyklidit a uklidit. Čekaly nás totiž „Pražské bohoslužby“! Všichni jsme se na tento zážitek velmi těšili. Bohoslužby byly velmi poutavé a zajímavé. (ehm, ehm... o čem že bylo kázání? pozn. far.) Hned po nich jsme se vydali na cestu domů.

Ve vlaku jsme náš víkendový výlet hodnotili jako velmi vydařený. Všechno dopadlo podle našeho očekávání (jenom br. far. pořad brblal, že si teda představoval, jak probereme několik kapitolek z katechismu, kreativně zpracujeme dva biblické příběhy a připravíme konfirmační bohoslužby...) Byli jsme naplnění zážitky, dobrodružstvím a pohodou. Ale nikdy bycho tohle nezažili bez toho, aniž bychom si rozuměli a bez pana faráře MF, který z s námi vydržel a vede nás dál... (zatim, pozn. far.)

Katka Výmolová (s drobnými úpravami MF:)

Tábor 2005

Letošní sborový tábor (pořádaný občanským sdružením ZKK Centrum Růžďka) se koná od 9. do 16.července na chalupě na Kyčeře ve slezských beskydech u obce Košariska (pamětníci možná zalpominají a uroní slzu). Tentokrát je tábor společný pro mladší i starší děti. Pakliže byste ještě věděli o někom, kdo by chtěl jet s námi, nebo ještě váháte, tak NEVÁHEJTE a POJEĎTE. Ještě zbývá několik volných míst. Informace na faře či na sborových internetových stránkách. Že si užijete spoustu legrace, pobytu v přírodě, kamarádů, o tom nepochybujte.. No a ta celotáborová hra, která na všechny čeká... (ale to je tajné, prozradíme snad jen to, že popotujeme po stopách jedné velmi významné osobnosti a že se ocitneme na úplně jiném kontinentu...)

Dne 4. února pořádalo Sdružení mládeže čajový a zábavný večírek za účasti mládeže i dospělých. Večírky tyto mají ten účel, aby mládeži byla poskytnuta mírná a slušná zábava, aby ji nestáhly zábavy světské spojené s nejrůznějšími nešvary a nemravnostmi. Večírek se pěkně vydařil.

Návštěva služeb Božích počátkem února (a i koncem ledna) trpěla značně velkými abnormálními spoustami sněhovými a tuhými mrazy (až -28°C).

V neděli, 10. února, věnována byla v kázání vřelá vzpomínka zesnulému faráři a spisovateli Janu Karafiátovi, jenž zdejšímu sboru ze svého působení na Hrubé Lhotě je dobře znám. (Zemřel 31. ledna 1929 ve věku 83 let v Praze.)

Tuhé mrazy se ještě stupňovaly. Dne 11. února ukazoval teploměr na faře - 31°C. Za těchto okolností bylo absolutně nemožno konati služby Boží v chrámu Páně. Tam by nikdo nevydržel ani čtvrt hodiny. Proto konaly se všechny služby Boží ve sborovém sále. Při malé návštěvě (rovněž mrazem zaviněné) sál stačil. Pro stále mrazy a sněhové vánice muselo být zastaveno vyučování na všech školách na týden 18.2-24.2. Zdejší chudí lidé velkými mrazy utrpěli mnoho škody, zvláště všechny zásoby brambor, řepy atd. ve sklepích byly zničeny. Také dobytek v chlévích utrpěl četné omrzliny apod. I lidé sami nejsou dostatečně zásobeni topivem. Přirozeně, že toto vše má nepříznivý vliv jak na účast na shromážděních, tak i na sborové finance.

Nejmenší návštěva za této kruté zimy byla dne 3. února 114 osob. Abnormálně dlouhá zima měla vliv i na návštěvu služeb Božích o velikonočních svátcích, které byly letos dosti brzy. Na Velký Pátek, 29. března, účastnilo se služeb Božích 345 osob, což jest oproti jiným rokům velmi málo. Kázání Jan 1, 29. Sv. Večeře Páně účastnilo se 17 bratří se 43 sester.

V neděli velikonoční: účast 490 osob, u sv. Večeře Páně 36 bratří a 41 sester. Kázání Římanům 6, 4.

V pondělí velikonoční: účast 350 osob, kázání Jan 21, 15. Tato návštěva jest u porovnání s léty předešlými velmi malá. Počasí bylo chladné a deštivé!

V pondělí, 8. dubna, navštívil náš sbor bratr misionář a kazatel Jednoty Bratrské (Ochranovské) F. Chleboun z Turnova. Vykonal večer o 8 hod. přednášku o své cestě do Palestiny, kterou podniknul roku 1928 u příležitosti mezinárodního misijního kongresu v Jeruzalémě. Přednáška byla doprovázena asi 100 světelnými obrazy. Poněvadž byl o přednášku neobyčejný zájem, nemohla se konat ve sborovém sále, jak jsme původně zamýšleli, nýbrž se musela konat v kostele narychlo osvětleném několika lampami. Účast byla přes 700 osob. Ačkoliv bylo v kostele ještě dosti zima, vydrželi účastníci poslouchati napjatě po 2 hodiny tuto poutavou přednášku. Při vycházení konala se sbírka na pohanskou misii, která vynesla Kč 280,30. Bratr Chleboun odcestoval opět v úterý 9. 4. do Mor. Ostravy. Dne 21. dubna konalo se výroční shromáždění všech hlasovacích úků sboru.

Část zápisu ze schůze staršovstva ze 10.3.1929:

Církevní kázeň:
Staršovstva vzalo s hlubokým politováním na vědomí, že se v poslední době množí v našem sboru případy, že se tanečními zábavami a divadelními představeními v hospodě znesvěcuje neděle. Zvláště divadel přibývá vůči hledě. Nejsmutnějším na tom však jest, že původcem tohoto pohoršení ve sboru jest místní učitel a člen našeho sboru p. Jiří Opočenský, syn bývalého faráře klášterského, p. Oskara Opočenského. Mnozí členové sboru vidouce takový příklad jsou svedeni k znesvěcování dne Páně. Vzhledem k tomu, že staršovstvo vidí svou povinnost v sstřežení dobrého řádu ve sboru a vzhledem k usnesení synodnímu o svěcení neděle, usneslo se staršovstvo napomenouti, prozatím soukromě, všechny zúčastněné, aby znesvěcování neděle zanechali. Dokud by při tom setrvali, budiž jim odepřena sv. Večeře Páně. Staršovstvo požádalo také bratra faráře, aby v kázáních poukazoval na důležitost svěcení dne Páně a vybízel k horlivějšímu plnění 4. přikázání.

21.4.1929: Presbyter br. Vaněk navrhl, aby byl obnoven pomník br. faráře Jelínka na starém hřbitově. Tento návrh byl přijat všemi hlasy.

11.8.1929: Resignace br. faráře Hájka:

Br. farář Hájek podává zprávu o tom, že byl dne 12. května 1929 zvolen za I. faráře v Brně a dne 1. srpna Synodním výborem v této funkci potvrzen. Poněvadž cítí, že jest to Boží vůle, aby do Brna odešel, podává resignaci na místo faráře v Růžďce a děkuje staršovstvu i sboru za všechnu lásku jemu prokazovanou. Zároveň podává zprávu o tom, že získal pro sbor nového faráře, br. Jana Vejnar z Mšena. Doporučuje jej sboru srdečně jako věrného a svědomitého kazatele Slova Božího. Staršovstvo vzalo resignaci na vědomí a ústy br. kurátora Hurty poděkovalo br. faráři za jeho 4 letou práci ve sboru. Br. farář prohlásil, že bude spravovati sbor do 1. září. Pro další čas a pro řízení volby nutno zvoliti administrátora.

Volba administrátora: Z řad presbyterů byl podán návrh na, aby administrátorem byl zvolen br. konsenior Drobny z Jablůnky. Přikročeno k volbě, při níž br. konsenior obdržel všechny hlasy. Byl tedy zvolen za administrátora sboru.

Kandidatura na uprázdněné místo farářské:

Kandidátem na místo farářské byl zvolen jednohlasně br. farář Jan Vejnar ze Mšena. Přítomný bratr Vejnar prohlásil, že kandidaturu přijímá a že v případě svého zvolení mohl by úřad nastoupiti asi 16. října, nejpozději však 1. listopadu.

8.12.1929: Z peněz kostelního fondu usneseno půjčit br. Kuropatovi 7.000 Kč na 51 % pololetně zúročitelně.

16.3.1930: Stavba márnice. Schváleno podniknout stavbu nové zděné márnice v tomto roce. Do přípravné komise jmenování bři.: Jos. Slováček, Fr. Hurta, Jos. Frenštáček, Fr. Jančík a Jan Vizina.

18.5.1930: Letáky: Na seniorátním konventě r 1929 bylo usneseno vydávati letáky pro členy kteří se nezúčastňují sborového života. První leták již vyšel. Na návrh předsedy (br. farář Vejnar, pozn. prep.) poskytnout na tento účel pro tento rok 50 Kč ze sborové pokladny.

Prohlášení 31. synodu ČCE

Mezi otázky, kterými se naše církev dlouhodobě zabývá, patří i česko-německé soužití, minulé, současné i budoucí. Svědčí o tom i zásadní dokument „Smíření mezi Čechy a Němci“, který synod naší církve přijal před deseti lety. V něm naše církev prosí ty, kdo byli po válce z Československa odsunuti, aby „nahlédli hloubku traumatu, které bylo předtím způsobeno z německé strany Čechům podílem na rozbití společného demokratického státu a uvržením celého českého národa na pokraj záhuby.“

Jako příslušníci českého národa ve dnech 60. výročí konce II. světové války v Evropě myslíme také na naše viny, zvláště na zločiny, jichž se po válce dopouštěli někteří Češi na Němcích, i na to, že dosud nebyl zrušen amnestijní zákon č. 115 z 8. 5. 1946, který tyto zločiny prominul. K našim dluhům patří také ocenění československých občanů německé národnosti, kteří se i za cenu osobních obět postavili proti nacismu.

Jsme přesvědčeni, že tyto a další českou společností nepojmenované, nevyznané a nenapravené viny zatěžují naše národní vědomí a ztěžují nám i naši integraci do společné Evropy. Jsme si jisti, že smíření neodsouvá minulost do zapomnění, naopak umožňuje temné stránky minulosti vědomě zažehnat a na pozitivní činy, myšlenky a vztahy našich předchůdců vědomě navazovat.

Žádáme proto vládu ČR, aby alespoň jako gesto dobré vůle urychleně odškodnila naše někdejší spoluobčany německé národnosti, kteří se postavili proti nacismu a zůstali věrni československému státu, a kteří přesto buď sdíleli poválečný osud československých Němců, či byli u nás postaveni do role neplnoprávných občanů.

Parlament ČR žádáme, aby při všem vědomí problematičnosti posuzování poválečné legislativy z hlediska dnešního mezinárodního práva alespoň zrušil zákony (např. č. 115/1946), které dodnes prodlužují tehdejší bezpráví a odporují současným základním evropským hodnotám.

Dne 20. května 2005
31. synod ČCE

Kontakt na faráře (Martin Fér): 571 443 048, 721 832 383
Adresa sboru: Famí sbor Českobratrské církve evangelické, Růždka 138, 756 25
E-mail: ruzdka@evangnet.cz
Internet: <http://ruzdka.evangnet.cz>
Číslo sborového účtu: 1765803379/0800 (dary je možno odečíst od základu daně)
IČO: 45211337
Grafická úprava: Tomáš Píchal ml. E-mail: lc3@seznam.cz